

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 5924-07-17 זאהר נ' סמי מנסור

לפני כבוד השופטת חנה קלוגמן

התובעת: נילי זאהר
ע"י ב"כ עוה"ד חי בר-אל או קרן שאול-סיון

נגד

הנתבע: איהאב סמי מנסור
ע"י ב"כ עוה"ד אלון לויך ואח'

פסק דין

1. בפניי תביעה שעניינה פרסום שהנו תגובה לפוסט ברשת חברתית (פייסבוק), אשר לטענת התובעת, יש בו פרסום לשון הרע והפרת חוק הגנת הפרטיות. מנגד, הנתבע טוען שיש לדחות את התביעה, או לחילופין, חלות עליו ההגנות שבחוק.

רקע כללי:

2. התובעת, עובדת במועצה מקומית בכפר עוספיא (להלן: "התובעת"), אשר לטענתה, הוטרה מינית ע"י ראש המועצה לשעבר (להלן: "ראש המועצה").

3. הנתבע, הנו אחיינו של ראש המועצה (להלן: "הנתבע"). ביום 19.01.16 פרסם הנתבע תגובה לפוסט שפורסם בעמוד הפייסבוק של הגב' ספאא פרחאט, אשת תקשורת ובעלים של משרד פרסום הקרוי "בלדנה" (להלן: "הגב' ספאא" ו"בלדנה" בהתאמה).

במסגרת אותה תגובה שפרסם הנתבע, הזכיר הנתבע את שמה של התובעת כתגובה בקשר לאותו פוסט שפורסם.

4. לטענת התובעת, מדובר בפרסום שיש בו לשון הרע ופגיעה בפרטיות, ובמיוחד כאשר מדובר בקורבן עבירת מין.

5. מנגד, טוען התובע שאין מדובר בפרסום שיש בו לשון הרע ואין פגיעה בפרטיות התובעת, ולחילופין- עומדות לו ההגנות שבחוק.

תמצית טענות הצדדים:

תמצית טענות התובעת:

6. לטענת התובעת, הנתבע הוא האדם הראשון שפרסם את שמה ברבים בפני כל, כמי שהגישה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 5924-07-17 זאהר נ' סמי מנסור

תלונה בגין הטרדה מינית כנגד ראש המועצה ובכך הפר את חוק הגנת הפרטיות. פרסום זה לווה בהטלת דופי בשמה הטוב של התובעת ובהשמצתה בפני כל, רק בשל כך שהעזה לקרוא תגר על מוסכמות השתיקה בחברה המסורתית בה היא חיה והגישה תלונה נגד דודו של הנתבע בגין הטרדה מינית. בכך הפר את הוראות חוק איסור לשון הרע.

עיתוי הפרסום:

7. לטענתה, היא הצליחה להוכיח באופן ברור, כי הראשון אשר פרסם את זהותה ברבים, כמתלוננת על הטרדה מינית, היה הנתבע. שמה היה נשאר בעילום שם וזהותה לא הייתה נחשפת אלמלא פרסומו של הנתבע.

כל הפרסומים שהביא הנתבע כהוכחה לכאורה לכך כי התובעת היא שחשפה את זהותה, היו מאוחרים למועד בו הוא חשף לראשונה את שמה ברבים.

8. לדוגמה, סרטון היוטיוב שצירף הנתבע פורסם ביום 23.08.16, בעוד הפרסום נשוא התביעה פורסם ביום 19.01.16.

גם הכתבה שפורסמה ביום 27.11.15 לא חשפה את זהותה של התובעת ואף שם המפרסם לא נחשף. בנספח שהנתבע צירף לכתב ההגנה ניתן לראות כי התובעת מכונה "המוטרדת" ושמה לא נחשף.

הדיון בוועדה:

9. טענת הנתבע, כי התובעת היא שבחרה לחשוף את זהותה, עת הגיעה לדיון בוועדה בכנסת ואף ביקשה מהצלם שיצלם אותה, איננה נכונה בעליל. לטענת התובעת, יו"ר הוועדה ביקשה בפירוש כי אין לחשוף את שם התובעת ואף אמרה שיש לדאוג שלא תצולם. על כך גם הגיב הנתבע בחקירתו הנגדית, כי אכן שמע דברים אלה.

אף אחיה של התובעת, שנכח בוועדה בכנסת ובא לתמוך בה, לא פרסם את שמו ואף ביקש שלא לחשוף את שמו.

10. הסרטון באתר הכנסת אליו מפנה הנתבע לא קיים וגם אם הועלה סרטון זה לרשת האינטרנט, הרי השתתפותה של התובעת הייתה בכפוף לכך שפרטיה לא יחשפו ולא יצלמו אותה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 5924-07-17 זאהר נ' סמי מנסור

לשון הרע:

11. הנתבע הפר את סעיפים 1 ו-2 לחוק איסור לשון הרע לאור דברי הבלע שפרסם כתגובה לפוסט בפייסבוק.

הגנת הפרטיות:

12. הנתבע הפר את סעיף (7)2 לחוק הגנת הפרטיות ואת סעיף 352 לחוק העונשין.

ההגנות בחוק:

13. לטענת התובעת, לא עומדות לנתבע אף אחת מההגנות בחוק אליהן הפנה. אין מדובר בהבעת דעה לגיטימית. הנתבע הציג את התובעת כמתלוננת תלונת שווא, רמז שיש לה מניעים נסתרים לתלונה כנגד ראש המועצה ואף התייחס לנושאים אישיים בחייה- ילדיה, הגרוש שלה ואמה החולה. הדבר נעשה לצורך פגיעה בתובעת, ניסיון להשחיר את שמה ולהניעה ממאבקה הצודק כקורבן עבירת מין.

מדובר במצב קלאסי בו יש להגן על שמו של אדם, ובוודאי מוטרת מינית, כנגד ניסיונות הכפשה לא צודקים כנגדה.

14. אין מדובר בפרסום בתום לב של הנתבע אלא בפגיעה מכוונת בתובעת, מתוך כוונה לבזותה, להשפילה ולשבור את רוחה.

הנזקים:

15. לטענתה, עד שפרסומו של הנתבע הוסר מהפוסט (על-ידו או ע"י גורמים אחרים) נחשפו אליו כבר אנשים רבים והנזק לתובעת כבר נגרם. מאחר שמדובר באחינו של ראש המועצה ולמשפחתו של ראש המועצה יש השפעה רבה, הדבר קשה שבעתיים. הפרסום נשוא התביעה הגיע לעיני חברי המועצה ולאוכלוסייה רחבה יותר.

16. לאור האמור לעיל, התובעת מבקשת לקבל את התביעה ולחייב את הנתבע בפיצוי בסכום של 260,110 ₪ - כפל פיצוי בגין עוולות מכוח חוק איסור לשון הרע ובגין עוולה מכוח חוק הגנת הפרטיות.

תמצית טענות הנתבע:

17. לטענת הנתבע, התביעה נגועה בחוסר תום לב, והיא לא הייתה מוגשת אלמלא הסכסוך המתקשר בין התובעת לבין ראש המועצה והטענות שיש לתובעת כנגדו בגין הטרדה מינית. התובעת מעולם לא פנתה לנתבע לאחר הפרסום נשוא התביעה ואף לא דרשה התנצלות.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 5924-07-17 זאהר נ' סמי מנסור

התביעה אף הוגשה כשנתיים לאחר הפרסום.

עיתוי הפרסום:

18. לטענת התביעה, לאחר הגשת התלונה כנגד ראש המועצה בשנת 2015, שנתיים לפני הפרסום נשוא התביעה, במקום בו מתגוררים הצדדים, כולם ידעו על הפרשה ועל מי מדובר וכי מדובר בתובעת ובסכסוך המתקשר שלה עם ראש המועצה. הטענה, כי היה זה הנתבע שפרסם את שמה לראשונה, אין בה אמת.

19. התובעת היא שחשפה את שמה ורצתה לעשות זאת כחלק מהאג'נדה שלה כנגד ראש המועצה. אף בחקירתה הנגדית הודתה ששמה וזהותה היו ידועים זמן רב לפני הפרסום של הנתבע (עמ' 9 לפרוטוקול, ש' 29-33). כך גם ע"פ סעיף 11 לתצהירה, מודה התובעת, כי מאז הגשת התלונה (ב- 2015) היא סבלה מהכפשות והתנכלויות, כלומר טרם הפרסום ע"י הנתבע כבר ידעו שמדובר בתובעת.

גם בקלטת וידאו שפורסמה בפומבי בוועדה בכנסת, נצפית התובעת מסמנת למישהו בקהל שיצלם אותה.

אי הגשת תצהיר של עד רלבנטי:

20. התובעת לא צירפה תצהיר של העדה הרלבנטית, גב' ספאא, ולא הביאה לעדות. כך גם היא צירפה את תצהירו של עורך עיתון בלדנה, אשר לא התייצב לדיון. כל תצהירו, המהווה בסיס להוכחת הפרסום, כלל לא קיים.

היעדר דרישת התנצלות:

21. לטענת התביעה, התובעת לא פנתה אליו מעולם או טענה כי הפרסום פוגע או דרשה התנצלות. כשנתיים לאחר הפרסום האמור, הוגשה התביעה מבלי שהנתבע קיבל כל דרישה מהתובעת. לא ניתנה לנתבע ההזדמנות להתנצל.

הפרסום נשוא התביעה אין בו לשון הרע:

22. התובעת הינה עובדת ציבור, אשר דואגת לפרסם את שמה ומבקשת לחשוף את עניינה ולהעלותו לעיני הציבור. כך, הפוסט שהוצג באתר בלדנה בשיתוף עם התובעת בצירוף העובדה שהתובעת עובדת ציבור המעוניינת לפרסם את עניינה, יש בו הזמנה לקבל תגובות קשות ואוהדות כאחד.

לטענתו, הבאת העניין לדיון ציבורי ע"י התובעת, מן הסתם גרר אחריו תגובות. אין במקרה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 5924-07-17 זאהר נ' סמי מנסור

הנדון משום פרסום פוגע, אלא הבעת דעה לפרסום. הקורא הסביר אינו מייחס משקל וערך רב לאמור בהם ומכל מקום עקרון חופש הביטוי חל עליהן. במקרה דנן האינטרס של שמירה על חופש הביטוי גובר על אינטרס ההגנה על שמה הטוב של התובעת.

23. הפרסום נשוא התביעה הנו הבעת דעה לגיטימית וביקורת. הטיעון העיקרי בפרסום האמור היה, כי התמונה אותה הציגו בפוסט שראש המועצה הוא עבריין מין, אינה ראויה, וכי החברה חורצת את דינו עוד טרם קיבל את יומו בבית המשפט.

24. מדובר בביקורת והבעת עמדה נגד שדולת הנשים החורצות גורלם של אנשים ועושות משפט שדה, כאשר העניין מתברר ע"י גורמי האכיפה. הכוונה בפרסום נשוא התביעה הינה שאין לחרוץ גורלו של אדם, אלא צריך הקשבה וסובלנות. הביקורת והבעת העמדה נבעו גם מהמקום שלא הוגש כלל כתב אישום כנגד ראש המועצה.

בנוסף, התובעת לא הציגה תגובות שפורסמו לתגובת הנתבע משום שהן נבלעו בתוך שלל התגובות.

לחילופין- ההגנות שבחוק איסור לשון הרע:

25. לטענת הנתבע, אף אם היה בפרסום נשוא התביעה פרסום אסור, עומדות לו ההגנות שבחוק: ההגנה שבסעיף 14 לחוק- אמיתות הפרסום ועניין לציבור; סעיף 15 לחוק- התגובה של הנתבע נעשתה בתום לב; סעיף 15(2) לחוק- קמה חובה מוסרית או חברתית באופן שיוכל לפרסם על אף לשון הרע העשוי להיטמן בחובו; סעיף 15(6) לחוק- מדובר בחלק משיח ציבורי ודיון חופשי בפרסום פומבי.

היעדר פגיעה בפרטיות:

26. לטענת הנתבע, אנשים זיהו את התובעת וקישרו את המקרה שלה לסיפור, לא בעקבות הפרסום של הנתבע, אלא בעקבות יד מכוונת של התובעת שניסתה לגרוף רווח פוליטי מהפרשה.

כך גם, אין כל קביעה, כי התובעת היא קורבן עבירת מין.

לחילופין חילופין- רף נמוך של לשון הרע:

27. ככל שהתביעה לא תידחה, מדובר ברף נמוך ביותר של לשון הרע. בקביעת שיעור הפיצוי יש להתחשב בטיב הפרסום, היקפו, מידת פגיעתו, התנהגות הצדדים ומידת הזהירות בה נקט המפרסם טרם ביצוע הפרסום.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 5924-07-17 זאהר נ' סמי מנסור

28. לטענת הנתבע, במקרה דנן, התובעת לא העידה את גבי ספאא ע"מ להעיד על היקף החשיפה. כך גם לא הוצגו תגובות לפרסום של הנתבע. מיד בסמוך לפרסום, הורדה תגובתו של הנתבע. בנוסף, שמה המלא של התובעת לא צוין, אלא רק שמה הפרטי. יתרה מכך, אין שום ראיה התומכת בטענה שהפרסום גרם לתובעת נזק נפשי או אחר. פרמטר נוסף שיש לבחון בקביעת שיעור הפיצוי הנו התנהלות הנתבע- הנתבע עובד בבית אבות סיעודי ולא מדובר באדם שיעשה משהו כדי לפגוע ואף לא בתובעת. הנתבע העיד, כי אינו יודע מי הוריד את התגובה שלו, אולם בוודאי שהיה עושה זאת לו הייתה פניה מאת התובעת.

לאור האמור לעיל, לטענת הנתבע, דין התביעה להידחות.

דין והכרעה:

29. התביעה שבפניי עוסקת בתגובה שכתב הנתבע לפרסום כתבה שפורסמה ברשת החברתית, פייסבוק. הכתבה עסקה בישיבה שהתקיימה בכנסת ע"י הוועדה בנושא של קידום מעמד האישה ושוויון מגדרי (להלן: "הישיבה בכנסת" ו"הוועדה" בהתאמה). התובעת השתתפה במסגרת הישיבה בכנסת ואף השמיעה את סיפורה כמי שעברה הטרדה מינית. בתגובה לכתבה ששותפה בפייסבוק, כתב הנתבע את שמה של התובעת, כאשר לטענת התובעת, הייתה זו הפעם הראשונה ששמה נחשף, וזאת בניגוד לחוק. כמו כן, הדברים שנכתבו ע"י הנתבע, לטענת התובעת, עולים כדי לשון הרע.

30. לאור תוכן הפרסום נשוא התביעה, התובעת הגישה את התביעה דןן כאשר לטענתה הנתבע הפר את חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה- 1965 (להלן: "חוק איסור לשון הרע" או "החוק") ואת חוק הגנת הפרטיות, תשמ"א- 1981 (להלן: "חוק הגנת הפרטיות").

31. הערת אגב בעניין הפרוטוקול- במערכת "נט המשפט" ישנם שני פרוטוקולים שמתייחסים לדין ההוכחות מיום 10.07.19. מדובר באותו פרוטוקול, אולם שתי הגרסאות של אותו פרוטוקול ערוכות באופן שונה. יובהר, כי במסגרת פסק-הדין כאשר אני מתייחסת לפרוטוקול הכוונה הנה לפרוטוקול המתחיל בעמ' 5 ומסתיים בעמוד 83.

מיהו מתלונן לצרכי פרסום:

32. ראשית, יש להשיב על השאלה, לגביה חלוקים הצדדים והיא מיהו מתלונן או אדם שהוטרד מינית, לצרכי פרסום ?

33. לטענת התובעת, היא קורבן עבירת מין, למרות שלא הוגש כתב אישום ולמרות

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 5924-07-17 זאהר נ' סמי מנסור

שהפרקליטות סגרה את התיק מחוסר ראיות. גם הערעור על סגירת התיק נדחה, כאשר הודגש בהחלטה, כי לא הוטל דופי באמינותה של התובעת, אלא התיק נסגר בשל חוסר ראיות (סעיף 7 לתצהיר התובעת).

34. מנגד, טוען הנתבע, כי לאור כך שהפרקליטות סגרה את התיק והערעור אף נדחה, הרי שבשום מקום אין קביעה, כי התובעת נחשבת קורבן עבירת מין.

35. סעיף 352 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") קובע כדלקמן:

"

(א) המפרסם ברבים שמו של אדם או של כל דבר שיש בו כדי לזהות אדם כמי שנפגע בעבירה או כמי שהתלונן כי הוא נפגע בעבירה לפי סימן זה, בין על ידי כלל הציבור ובין על ידי סביבתו הקרובה, או לרמוז על זיהויו כאמור, בין באמצעות פרסום של קולו, דמותו, כולה או חלקה, סביבתו או דמויות הקרובות לו, ובין בדרך אחרת, דינו - מאסר שנה.

(ב) לא ישא אדם באחריות פלילית לפי סעיף קטן (א) אם האדם ששמו או זהותו פורסמו כאמור נתן את הסכמתו בכתב לפרסום, או אם בית משפט התיר את הפרסום מטעמים מיוחדים שיירשמו.

36. ניתן ללמוד מסעיף 352(א) לחוק העונשין, כי אין לפרסם ברבים שמו של אדם שיש בו כדי לזהות אדם כמי שנפגע בעבירה או כמי שהתלונן כי הוא נפגע בעבירה לפי סימן ה' לחוק העונשין - כלומר, מספיק שהתובעת הגישה תלונה במשטרה, כפי שקרה במקרה דנן, כדי שאסור יהיה לפרסם פרט מזהה שלה (אלא אם כן היא הביעה הסכמתה לכך או בית המשפט התיר את הפרסום).

37. יש להפנות גם לסעיף 5(ה) לחוק למניעת הטרדה מינית, תשנ"ח-1998 (להלן: "החוק למניעת הטרדה מינית"), אשר מחיל את הוראות סעיף 352 לחוק העונשין בעניין פרסום שמו של מי שנפגע בעבירה או מי שהתלונן כי נפגע בעבירה, גם על החוק למניעת הטרדה מינית.

38. כעת יש לבדוק האם הנתבע הוא הראשון שפרסם את שם התובעת, או הייתה זו התובעת שפרסמה את שמה וזהותה טרם הפרסום נשוא התביעה. זו השאלה הנוספת השנויה במחלוקת בין הצדדים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 5924-07-17 זאהר נ' סמי מנסור

עיתוי הפרסום:

39. כעת נעבור על רצף הזמן הכרונולוגי בכדי לענות על השאלה האם הנתבע היה הראשון שחשף את שמה של התובעת, למרות האיסור בחוק על חשיפת פרטים מזהים של אדם המתלונן על הטרדה מינית.

הסדר הכרונולוגי של האירועים:

40. 2015- התובעת הגישה תלונה במשטרה על הטרדה מינית כנגד ראש המועצה (להלן: "התלונה כנגד ראש המועצה").

27.11.15 - סיפור התובעת הגיע לתקשורת. מהתרגום של הכתבה שצירפה התובעת, אשר לא הוגשה בגינה התנגדות, עולה, כי שמה של התובעת נותר בעילום שם וזהותה לא נחשפה. (הוגש תרגום נספח 5 לתצהיר התובעת- כתבה שפורסמה ביום 27.11.15 - אשר סומן כנספח 2 להודעה מיום 27.01.19).

18.01.16 - התובעת השתתפה בישיבה בכנסת של הוועדה בנושא קידום מעמד האישה ושוויון מגדרי (פרוטוקול מס' 52 של הוועדה מיום 18.01.16 צורף כנספח 1 לתצהיר התובעת). בתצהירה מסבירה התובעת, כי השתתפותה בוועדה נבעה מתוך רצון ליצור שינוי במציאות של קורבנות עבירת מין בכלל וקורבנות עבירת מין בעדה הדרוזית, אליה היא משתייכת, בפרט (סעיף 8 לתצהיר התובעת).

41. חשוב לציין בעניין זה, כי במסגרת הוועדה, ביקשה יו"ר הוועדה לשמור על פרטי התובעת חסויים ואף לא לצלמה, כדבריה: "יש לנו עדות היום. אני מבקשת מהעדה שרצתה לדבר. אנחנו לא נחשוף את השם, וכמובן, נדאג שלא יצלמו" (עמוד 12 לפרוטוקול הוועדה). התובעת כונתה במסגרת פרוטוקול הוועדה: "דוברת".

במסגרת הישיבה בוועדה סיפרה התובעת את התמודדותה עם סיפורה האישי. כך גם אח של התובעת הגיע כדי לתמוך בה וציין: "אני לא רוצה לחשוף את שמי. אני אחיה הבכור... הגעתי לכאן כדי לחזק ולתמוך...". גם אחיה של התובעת כונה "דובר".

42. עיננו הרואות, כי במסגרת הישיבה בוועדה מיום 18.01.16, ביקשו התובעת ואחיה, כי פרטיהם האישיים יוותרו חסויים. יו"ר הוועדה אמרה "ברחל בתך הקטנה", כי לאור העדות הרגישה, אין לחשוף את שם התובעת ואין לצלמה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 5924-07-17 זאהר נ' סמי מנסור

43. טענת הנתבע, כי בסרטון וידאו של הישיבה בכנסת רואים באופן ברור את התובעת ואף התובעת סימנה למישהו בקהל שיצלם אותה בעת שהיא מדברת (נספח 2 לתצהיר הנתבע) וכן תמונות מתוך הישיבה בוועדה לפיהן ניתן לראות את התובעת ואחיה (נספחים 3 ו-4 לתצהיר הנתבע) - אין בה לאיין את איסור הפרסום החל לגביה.

עצם הבקשה המפורשת של יו"ר הוועדה להותיר את פרטי התובעת חסויים ואף הדרישה שלא לצלמה - לא מותירים ספק, כי מדובר בעדות רגישה. כך גם כאמור לאור סעיף 352 בחוק העונשין וסעיף 5(ה) בחוק למניעת הטרדה מינית, ברי, כי אין לחשוף או לפרסם פרטים מזהים אודות מי שהתלונן על עבירה מינית שנעשתה כלפיו.

כאן המקום לציין, כי בשלב זה עדיין התיק כנגד ראש המועצה היה בשלבי חקירה של המשטרה ולאחר מכן הועבר אף לפרקליטות (אשר לימים סגרה את התיק מחוסר ראיות), ולכן, אין מחלוקת, על כי איסור פרסום שמה של התובעת כמתלוננת על הטרדה מינית-היה בתוקף.

44. את הרציונל באיסור פרסום פרטים מזהים של מי שהתלונן על הטרדה מינית ניתן ללמוד גם מדברי מליאת הכנסת שאישרה בקריאה שנייה ושלישית את הצעת חוק העונשין (תיקון מס' 136), התשע"ט-2018. שם הוצע לקבוע כי מתלונן בעבירת מין או נפגע בעבירה זו יוכל להביע את הסכמתו, בכתב, לעניין פרסום פרטיו או זהותו בלי שידרש כי ההסכמה תינתן בפני בית המשפט. עוד נאמר, כי מטרתו של החוק המקורי שחוקק בשנת 1988, נועדה לייצר "קרקע בטוחה" לנפגעי עבירות מין להגיש תלונות ולשתף פעולה עם הליכים פליליים, בלי לחשוש כי זהותם תיחשף בניגוד לרצונם. הנחת המחוקק הייתה, כי במרבית המקרים נפגע עבירת מין, או מתלונן בעבירה זו, מעוניין לשמור על פרטיותו ולא לאפשר פרסום של פרטים אודותיו. רציונל זה נכון גם אם התלונה לא הגיעה בסופו של דבר לכתב אישום, וזאת כדי לאפשר להגיש תלונות על עבירות מין ללא אימת הפרסום. יחד עם זאת החוק קובע מתי ניתן לפרסם, וזאת, כפי הנראה, בין היתר כדי למנוע הגשת תלונות שווא.

19.01.16 - פורסמה כתבה באתר "בלדנה" ע"י הגב' ספאא, הבעלים של משרד הפרסום "בלדנה" (להלן: "הכתבה בבלדנה"). הכתבה באתר "בלדנה" עסקה בוועדה לקידום מעמד האישה ולשוויון מגדרי ובעדות התובעת במסגרת הישיבה בוועדה. במסגרת הכתבה בבלדנה, התובעת אוזכרה בעילום שם.

45. באותו יום הגב' ספאא שיתפה את הכתבה בעמוד הפייסבוק הרשמי שלה (להלן: "הפוסט") (העתק הכתבה צורף כנספח 2 לתצהיר התובעת בשפה הערבית ותורגם לאחר מכן כנספח

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 5924-07-17 זאהר נ' סמי מנסור

1 להודעה ששוגרה לתיק ביום 27.01.19).

46. באותו יום, 19.01.16, הנתבע, אחיינו של ראש המועצה, הגיב לפוסט והתייחס לתובעת. במסגרת תגובתו של הנתבע הוא חשף את שמה הפרטי של התובעת וכתב דברים נוספים. תוכן תגובת הנתבע יובא בהמשך.

24.01.16 - הנתבע צירף כנספח 7 לתצהירו כתבה, בה לטענתו, בן דודה של התובעת חשף לראשונה את שמה כקורבן הטרדה מינית. מעיון בנספח זה עולה, כי פרסום הכתבה היה לאחר הפרסום נשוא התביעה ולא לפניו.

28.01.16 - התובעת הגישה תלונה במשטרה כנגד הנתבע בשל הפרסום נשוא התביעה (נספח 7 לתצהיר התובעת להלן: "התלונה כנגד הנתבע").

15.02.16 - המשטרה קבעה שאין אשמה פלילית כנגד הנתבע וסגרה את התיק (נספח 7 לתצהיר התובעת).

20.08.16 - התובעת נשאה נאום מול בניין המועצה כשהיא עומדת מול קהל. מדובר בנאום שאירע כשבעה חודשים לאחר הפרסום נשוא התביעה (נספח 5 לכתב ההגנה), כאשר זהותה כבר הייתה ידועה.

21.12.16 - הפרקליטות סגרה את התיק כנגד ראש המועצה "מחוסר ראיות מספיקות להעמדה לדין" (נספח 1 לתצהיר הנתבע). התובעת ציינה בעדותה, כי הוגש ערר על החלטת הפרקליטות וכי הערר נדחה (עמ' 6 ש' 31-32).

47. עוד יצוין, כי תגובת הנתבע הוסרה - לא ברור האם היא הוסרה ע"י הנתבע עצמו, או ע"י אחרים, וזמן הסרת התגובה המדויק לא צוין ע"י מי מהצדדים.

48. לאור האמור לעיל, ניתן ללמוד, כי הנתבע חשף את שמה של התובעת (אמנם רק את שמה הפרטי) טרם חשפה התובעת עצמה את פרטיה ביתר הפרסומים האחרים. הנתבע אף העיד בעצמו, כי נאמר בוועדה כי התובעת מופיעה בעילום שם ומבקשת גם שלא יצלמו (ראו עדותו בעמ' 48 ש' 1-13).

49. לטענת הנתבע, התושבים ידעו כי מדובר בתובעת עוד טרם הוא פרסם את תגובתו. בעדותה התובעת סיפרה, כי התחילה לעבוד במועצה בשנת 1998 (עמ' 12 ש' 32-33). עוד העידה, כי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 5924-07-17 זאהר נ' סמי מנסור

מאז שהגישה את התלונה כנגד ראש המועצה ב- 2015, ובערך סביב אוגוסט היה עימות בינה לבין ראש המועצה. התובעת סיפרה, כי התנכלו לה בעבודה גם ע"י הצוות של ראש המועצה, היא הרגישה מנוודה וישבה בחדר "כלואה" (עמ' 11 ש' 23-32). משכך, סיפרה, כי היא יצאה לחל"ת ביוני 2015 וחזרה לעבודתה ביוני 2016 (עמ' 13 ש' 7-3).

50. התובעת העידה, כי היא התייעצה עם מחזיקת תיק הטרדה מינית במועצה, הגב' כרמלה סאקר, לפני הגשת התלונה כנגד ראש המועצה. אולם, העידה, כי מחזיקת תיק הטרדה מינית לא הפיצה את המקרה בכפר, אלא שמרה על סודיות בשל רגישות המקרה ואופיו. לפי עדותה, הגב' סאקר התייעצה עם גורם נוסף, אשר הוא מומחה בתחום, אבל גם הוא לא הפיץ את המקרה בכפר (עמ' 14 ש' 31-24).

51. מהימנה בעיני עדותה זו של התובעת. גורם כמו מחזיק תיק הטרדה מינית לרוב לא יפיץ את פרטיו המזוהים של מתלונן בהטרדה מינית. אין בידי לקבל את הטענה, כי ברגע שהתייעצה התובעת עם מומחים טרם הגשת התלונה כנגד ראש המועצה, הרי שהמקרה פורסם ע"י מי מהם. כך או כך - הנתבע לא הוכיח אחרת.

יתרה מכך, אף הנתבע העיד בחקירתו הנגדית, כי הוא נחשף לפרשה דרך הדוד שלו, שהנו ראש המועצה, ולא דרך התקשורת (עמ' 45 ש' 3-13).

כעת יש לבחון את הפרסום נשוא התביעה - והאם יש בו הפרה של חוק איסור לשון הרע?

הפרסום נשוא התביעה:

52. אצטט כעת את מלוא תגובת הנתבע, הלוא היא הפרסום נשוא התביעה שבמרכז המחלוקת (להלן: "תגובת הנתבע" או "התגובה" או "הפרסום נשוא התביעה"). להלן:

"אני ואנו כחברה נגד אלימות והטרדה הן נגד נשים והן נגד גברים.. אנו תמיד מרגישים רחמים וחמלה נגד המתלוננת על הטרדה.. ואנו כבר רוצים להעניש את המטריד כשופטים.. ונוטים לשכוח שיש מערכת של משטרה ומשפט שהיא הגוף שלוקח את החלטות לגבי המשך הטיפול או השעיית המטריד.. ולענייננו.. נילי היא זאת שחשפה את עצמה דרך התקשורת כמוטרדת.. ומאז היא משתמשת בכל האמצעים כדי לבלוט בכל המקומות.. היא אדם שאוהבת לבלוט הן בהופעה החיצונית והן בסגנון הדיבור הבלוט.. אין זה פשע לבלוט אך לא על חשבון אנשים אחרים.. שדולות הנשים למיניהם שומעות צד אחד ולא מנסות להקשיב לצד אחר.. האם זה הגיוני..? בריא..? ככה עובדים נכון? בדקתם את הרקע של

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 5924-07-17 זאהר נ' סמי מנסור

המתלוננת? מה סיבת התלונה עכשיו? איפה באמת הילדים שלה? למה התגרשה מבעלה? מה הקרבה שלה למתלוננים אחרים על אותו ראש מועצה.. מאותה משפחה שלה במקרה? מה טיב הקשר שלה להורים שלה במיוחד לאמה החולה?" (ההדגשות לא במקור- ח.ק.) (תגובת הנתבע צורפה כנספח 4 לתצהיר התובעת).

האם יש בפרסום נשוא התביעה לשון הרע:

53. לטענת התובעת, הנתבע הפר את סעיפים 1 ו-2 לחוק איסור לשון הרע. להלן יובאו הסעיפים הרלבנטיים:

סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע:

"לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול –

- (1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם;
 - (2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו;
 - (3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו;
 - (4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, גילו, מינו, נטייתו המינית או מוגבלותו;
- בסעיף זה "אדם" – יחיד או תאגיד;
 "מוגבלות" – לקות פיסית, נפשית או שכלית, לרבות קוגניטיבית, קבועה או זמנית."

סעיף 2 לחוק איסור לשון הרע:

- "(א) פרסום, לענין לשון הרע - בין בעל פה ובין בכתב או בדפוס, לרבות ציור, דמות, תנועה, צליל וכל אמצעי אחר.
- (ב) רואים כפרסום לשון הרע, בלי למעט מדרכי פרסום אחרות:
- (1) אם היתה מיועדת לאדם זולת הנפגע והגיעה לאותו אדם או לאדם אחר זולת הנפגע;
 - (2) אם היתה בכתב והכתב עשוי היה, לפי הנסיבות להגיע לאדם זולת הנפגע."

54. יפים לענייננו הדברים שנאמרו מפי הנשיא (כתוארו דאז) א' ברק במסגרת רע"א 4740/00

אמר נ' יוסף, פ"ד נה(5) 510, בעמ' 518 (להלן: "עניין אמר נ' יוסף")

"הדינים בדבר איסור לשון הרע מהווים איזון עדין בין זכויות אדם מרכזיות בכל משטר דמוקרטי: הזכות לשם הטוב ולפרטיות מזה והזכות לחופש הביטוי מזה. אין

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 5924-07-17 זאהר נ' סמי מנסור

לקיים חברה שוחרת חירות בלא הגנה על שמו הטוב של כל אחד מבני החברה (ראו ע"א 214/89 אבנרי נ' שפירא (להלן – פרשת אבנרי [1]), בעמ' 856). עמדתי על כך באחת הפרשות, בצייני:

"הגוזל את רכושי עשוי לפצות אותי בממון. הגוזל את שמי הטוב גוזל את טעם קיומי. שמו הטוב של האדם קובע את התייחסותו שלו לעצמו ואת ההתייחסות של חבריו אליו. הוא קובע את יחסה של החברה אליו. הנכס היחיד שיש לרבים – בין המכהנים ברשויות השלטון ובין הפועלים במגזר הפרטי – הוא שמם הטוב. הוא יקר להם כחיים עצמם" (בג"ץ 6126/94 סנש נ' רשות השידור (להלן – פרשת סנש [2]), בעמ' 832).

55. לענייננו, אמנם בתחילת התגובה של הנתבע לפוסט הוא כותב דברים כלליים, כמו טענתו כי הוא נגד הטרדה וכי החברה נוטה להעניש את המטריד טרם הוכחה אשמתו וכי לשם כך קיימות רשויות אכיפת החוק, אשר זו עבודתם. אולם, בהמשך התגובה, ישנה התייחסות ישירה לתובעת, החל מהמשפט: "ולענייננו... נילי היא זאת שחשפה את עצמה דרך התקשורת כמוטרדת..".

56. לאחר שחשף הנתבע את שמה הפרטי של התובעת, כתב כי התובעת בולטת על חשבון אחרים- הן בהופעתה החיצונית והן בסגנון הדיבור שלה. כך גם הנתבע התייחס לחייה האישיים של התובעת: לילדיה, לגירושין מבעלה, לטיב הקשר שלה להוריה.

57. התובעת ציינה (סעיף 14 לתצהירה), כי נכון ליום הגשת התביעה הפוסט גרף 43 לייקים וכ- 12 תגובות. כך גם ציינה, כי לגב' ספאא יש כ- 1,768 עוקבים בעמוד הפייסבוק. דברים אלה לא נסתרו. אין ספק, כי היו אנשים שראו את התגובה של הנתבע. הפרסום נעשה בכתב והפרסום הגיע לאנשים, זולת התובעת- משכך מתקיים סעיף 2 לחוק איסור לשון הרע. כך גם ייאמר, כי מדובר בכפר אשר התושבים בקהילה מכירים האחד את השני.

58. מתוכן התגובה של הנתבע עולה, כי סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע מתקיים- הנתבע ייחס לתובעת תכונות כמי שבולטת, בהופעתה החיצונית ובסגנון הדיבור, והציגה באופן שלילי. הנתבע הטיל ספק רב באמיתות תלונתה שעה שכתב, כי יש להתייחס לרקע שלה, כמו לנושאים אישיים בחייה: לילדיה, הגירושין מבעלה וטיב הקשר עם הוריה, עם דגש על אמה. הדברים מקבלים משנה תוקף לאור עדותו בחקירתו הנגדית, כי הוא לא יודע דבר על מערכת היחסים של התובעת עם אמה (עמ' 54 ש' 27-26 ועמ' 54 ש' 30-31 ועמ' 55 ש' 13-14) וכי הוא לא ידע דבר על נסיבות הגירושין של התובעת (בעמ' 56 ש' 25-28).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 5924-07-17 זאהר נ' סמי מנסור

59. מתוך השאלות שהעלה הנתבע בתגובתו ניתן רמז עבה לכך שיש להטיל דופי באופן בו מנהלת התובעת את חייה האישיים (למרות שהוא לא מכיר אותם, כאמור לעיל) וכי יש בהם להשליך על אמינות תלונתה. שוב ייאמר, כי הדברים הללו נכתבו עוד טרם החלטת הפרקליטות לסגור את התיק כנגד ראש המועצה (מחוסר ראיות מספיקות).

60. בשאלה הנוגעת לאיזון האינטרסים ומי מהם גובר בנסיבות העניין- הזכות לשם טוב או עקרון חופש הביטוי (ראו ע"א 4534/02 רשת שוקן בע"מ ואח' נ' אילון (לוני) הרציקוביץ) - ייאמר, כי בנסיבות המקרה דן גוברת זכות התובעת לשם טוב. על אחת כמה וכמה כשמדובר במתלוננת, אשר אזרה אומץ ואף הגיעה לכנסת כדי לספר את סיפורה האישי בכדי לשמש דוגמה לנשים אחרות אשר חוששות להשמיע את קולן, ובמיוחד בעדה אליה משתייכת התובעת. אוסיף ואציין כי דעתו העקרונית של הנתבע, כפי שבאה לידי ביטוי בחלקה הראשון של התגובה, אינה נגועה בלשון הרע ויש בה משום הבעת דעה לגיטימית. דהיינו, אין פגיעה בעקרון חופש הביטוי. אולם, בחלקה השני של התגובה המתייחסת לתובעת באופן ישיר, גוברת הזכות לשם טוב. אין בזה משום הגבלת חופש הביטוי, אלא הגבלה בהתייחסות ספציפית ופוגענית.

קעת יש לבחון האם מתקיימות ההגנות בחוק איסור לשון הרע. להלן:

ההגנות בחוק איסור לשון הרע:

61. סעיף 14 לחוק- אמיתות הפרסום ועניין לציבור- לא מצאתי, כי עומדת לנתבע ההגנה בסעיף 14. הנתבע לא הוכיח שהתובעת הייתה הראשונה שחשפה עצמה דרך התקשורת כמוטרדת, שכן הוכח, כי הפרסומים עם חשיפת זהות פרטיה של התובעת היו רק לאחר הפרסום נשוא התביעה.

כמו כן, לא מצאתי בפרסום נשוא התביעה ככזה שיש בו עניין ציבורי. בכל מקרה, הדבר לא הוכח ע"י הנתבע.

62. סעיף 15 לחוק- הפרסום נעשה בתום לב- הנתבע טוען, כי יש לקרוא את תגובתו במלואה וכי מדובר בתגובה עניינית. ייאמר בעניין זה, כי התגובה הובאה במלואה ע"י התובעת, וכי החלק הראשון של התגובה אכן הנו ענייני וכללי, כפי שפורט לעיל, אולם החלק השני ממנו התחיל הנתבע להתייחס באופן דווקני לתובעת, אינו ענייני, אלא נוגע לחייה האישיים של התובעת. הרמיזות הנוגעות לאופן ניהול חייה האישיים של התובעת והדגש על כך שהיא אישה בולטת- עולה מהם נימה אישית, אשר הקורא הסביר מבין מהכתוב, כי יש להטיל

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 5924-07-17 זאהר נ' סמי מנסור

ספק באמינות התלונה שהגישה התובעת, וזאת, כאמור, טרם החליטה הפרקליטות לסגור את התיק כנגד ראש המועצה (מחמת היעדר ראיות מספיקות).

63. סעיף 15(2) לחוק - הנתבע עשה את הפרסום בתום-לב ומתוך חובה מוסרית או חברתית-לטענת הנתבע, האינטרס החברתי חשוב וראוי להגנה, כאשר הפרסום נועד למנוע פרסום כנגד כל אדם מבלי שניתנה לו הזכות להשמיע דברו ובפרט כשמדובר באיש ציבור שמתנהלת כנגדו אג'נדה ציבורית חסרת כל רסן באתרי האינטרנט והעיתונות במטרה להדיחו מתפקידו.

64. אני אתייחס לטענה זו בשני חלקיה, כפי שפורט לעיל: החלק הראשון של תגובת הנתבע - הנו חלק כללי וענייני, בו מבקש הנתבע שלא לחרוץ דינו של אדם במשפט שדה ומעל אתרי האינטרנט והעיתונות, כאשר לשם כך יש גורמי אכיפה במדינה. מדובר בתגובה כללית אשר לא פוגעת באדם ספציפי ולגביו אני מקבלת את ההגנה שבסעיף 15(2) לחוק, כי מדובר בפרסום בתום-לב שנעשה מתוך חובה מוסרית, או חברתית. אולם, החלק השני של תגובת הנתבע - החלק בו נוקב הנתבע בשם התובעת ומתייחס לחייה האישיים באופן שמטיל דופי באמינותה- אין בידי לקבל את הטענה כי חלה לגביו ההגנה שבסעיף 15(2) לחוק.

65. סעיף 15(6) לחוק - מדובר בחלק משיח ציבורי ודיון חופשי בפרסום פומבי או ביקורת על פעולה שעשה הנפגע בפומבי- לטענת הנתבע, התגובה הייתה חלק משיח ציבורי והכוונה הייתה ליצור שיח ציבורי חופשי. לטענתו, דעות אחרות חריפות כנגד התובעת לא זכו להתייחסות מצדה.

66. לא מצאתי, כי עומדת לנתבע הגנה מכוח סעיף 15(6) לחוק, שכן הדברים שנכתבו בחלקה השני של התגובה לא היו חלק משיח ציבורי, אלא התייחסות פרטנית לחייה האישיים של התובעת והטלת ספק באמינות תלונתה.

האם יש בפרסום פגיעה בפרטיות בהתאם לחוק הגנת הפרטיות:

67. תלונת התובעת במשטרה כנגד הנתבע בעניין עצם הפרסום נסגרה בהיעדר אשמה פלילית. דהיינו, במקרה הנדון נמצא שאין לנקוט בהליך פלילי כנגד הנתבע. יחד עם זאת, חוק הגנת הפרטיות בסעיף 4 קובע גם עוולה אזרחית הנמדדת על פי אמות המידה של המשפט האזרחי. אמנם התרשמתי מעדות הנתבע, כי הוא האמין בעת שפרסם את התגובה, שהפרשה בין התובעת לראש המועצה הייתה מוכרת בקהילה, אולם ההוראה בדבר איסור פרסום שמו של נפגע עבירות מין, הכולל לאור סעיף 352 לחוק העונשין, גם מתלוננת, איננה נתונה לשיקול דעת.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 5924-07-17 זאהר נ' סמי מנסור

כל עוד אין צו המתיר את פרסום הפרטים או ניתנה הסכמה על ידי המתלונן/ת, אסור לפרסמם. יש חשיבות רבה להקפיד על עיקרון זה לצורך שמירת הפרטיות של המתלוננים. במקרה הנדון הפרסום בשעתו היה פרסום אסור, ויילקח בחשבון בעת קביעת הפיצוי.

68. לאור האמור לעיל, יש לבדוק מהו הפיצוי שיש לפסוק לתובעת בגין הפרסום נשוא התביעה.

התנצלות:

69. כפי שקבעתי לעיל, הנתבע הפר את חוק איסור לשון הרע כלפי התובעת. יחד עם זאת, ולמרות שהתובעת לא ביקשה, כאחד מהסעדים בתביעתה, התנצלות בכתב או בע"פ מהנתבע, כאשר נשאל בחקירתו בעניין הסרת הפרסום נשוא התביעה, העיד כך:

ש"ש. **יכול להיות שאתה מחקת?**
ת. **אני אומר לך שאני לא זוכר, אז זה אומר שכן יכול להיות.**
ש. **אתה אומר שזה כן יכול להיות. אז אם זה כן יכול להיות אז למה?**
מהמסיבות האלה שאמרת שאתה לא רוצה לפגוע באף אחד.
ת: **אם זה אני, אז כנראה שכן, אני הרגשתי שזה פגע.**
ש: **אוקי. זאת אומרת שכל הסיפור שסיפרת פה גם בכתב ההגנה וגם בתצהירים שלך וגם בעדות שלך שאין בזה מה לפגוע, זה בסך הכל מיועד לשדולת הנשים אתה הבנת בעצמך שיש בזה משהו שפוגע.**
ת: **אם אני מחקתי אז כנראה שכן הבנתי.**"

70. עיננו הרואות, כי אף הנתבע "הרגיש שזה פגע", לדבריו. הנתבע חזר במס' הזדמנויות על הטענה, כי לא ניתנה לו ההזדמנות להתנצל, ולמעשה בחקירתו הנגדית הוא העיד, כי אם היה זה הוא שמחק את הפרסום (העיד כי לא זוכר מי מחק את הפרסום- הוא או אחרים- ראו עמ' 80 ש' 29-33 ועמ' 81 ש' 12-2), זה היה מתוך הבנה שהוא הרגיש שהפרסום פגע בתובעת.

71. לאחר שקבעתי, כי במקרה דנן הנתבע פרסם תגובה שיש עמה לשון הרע ע"פ חוק איסור לשון הרע, ולאחר שקבעתי, כי לא עומדות לו ההגנות בחוק, יש לבחון את גובה הפיצוי שעליו לשלם לתובעת, בהתחשב בנסיבות המקרה דנן על כל היבטיו, כולל שלמעשה הייתה גם עוולה בהתאם לחוק הגנת הפרטיות (סעיף 4 לחוק) בעצם הפרסום האסור.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 5924-07-17 זאהר נ' סמי מנסור

שיעור הפיצוי:

72. סעיף 7א בחוק איסור לשון הרע עוסק בפיצוי ללא הוכחת נזק. לשון ההוראות הרלבנטיות לנו, להלן:

" (ב) במשפט בשל עוולה אזרחית לפי חוק זה, רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע לשלם לנפגע פיצוי שלא יעלה על 50,000 שקלים חדשים, ללא הוכחת נזק.

(ג) במשפט בשל עוולה אזרחית לפי חוק זה, שבו הוכח כי לשון הרע פורסמה בכוונה לפגוע, רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע לשלם לנפגע, פיצוי שלא יעלה על כפל הסכום כאמור בסעיף קטן (ב), ללא הוכחת נזק. "

73. התובעת מבקשת כפל פיצוי ע"פ סעיף 7א(ג) לחוק איסור לשון הרע, ובסך הכול בגין עוולת לשון הרע סך של 139,974 ₪ (נכון ליום הגשת התביעה).

74. נשאלת השאלה מתי יינתן כפל פיצוי והתשובה טמונה בלשון החוק - כאשר היה יסוד של "בכוונה לפגוע". אקדים ואומר, כי במקרה דנן לא מצאתי, כי התקיים היסוד של "כוונה לפגוע" מצד הנתבע. אבהיר טעמי להלן, אבל ראשית, אביא פסיקה בעניין זה.

75. התיבה "בכוונה לפגוע" הוסברה גם במסגרת רע"א 5022/13 הרב אמנון יצחק נ' דנון תקשורת בע"מ (מיום 08.09.13, פורסם בנבו). להלן:

"אם די יהיה בקיומה של צפיות שהפרסום המעוול יפגע במושא הדברים על מנת שייקבע כי מדובר בפרסום שנעשה בכוונה לפגוע, נמצא שכל פרסום שיש בו לשון הרע, בשל טבעו כזה, ייחשב כפרסום שנעשה בכוונה לפגוע. נדרש, אפוא, קיומו של יסוד נוסף, של התנהגות זדונית, של כוונה "של ממש" לפגוע, שקיומו לא הוכח במקרה דנא. לפיכך ניתן, לכאורה, להתבסס על ההלכות שנקבעו לגבי העבירה הפלילית של פרסום לשון הרע (ע"פ 677/83 בורוכוב נ' יפת, פ"ד לט(3) 205 (1985); רע"פ 9818/01 ביטון נ' סולטן, פ"ד נט(6) 554 (2005); רע"פ 2660/05 אונגרפלד נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (13.8.2008))."

76. ובהמשך- בעניין השיקולים הנוגעים לפסיקת הפיצויים:

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 5924-07-17 זאהר נ' סמי מנסור

"כל שנאמר הוא שבמניין השיקולים הצריכים לעניין פסיקת הפיצויים, תובא בחשבון אף התנהגותו של מושא פרסום לשון הרע, והרי דברים אלה אינם חדשים עמנו (ראו: רע"א 4740/00 אמר נ' יוסף, פ"ד נה(5) 510, 525 (2001); עניין בן גביר, פסקה 32 לפסק-דינה של השופטת א' פרוקצ'יה ופסקה 25 לפסק-דינה של השופטת ע' ארבל; אורי שנהר דיני לשון הרע 378-379 (1997))."

77. ראו גם הדברים שנאמרו בעניין אמר נ' יוסף, להלן:

"אכן, התנהגותו של הניזוק לפני פרסום ולאחריו עשויה להוות אמצעי שבעזרתו ניתן לעמוד על נזקו. בדומה, התנהגותו של המזיק אף היא עשויה להשפיע על שיעור הנזק והערכתו. כך, למשל, התנצלות על דברי לשון הרע עשויה להקטין את הנזק שהם גרמו ובכך להשפיע על שיעור הפיצויים."

78. הפסיקה דנה רבות אודות השיקולים לפסיקת פיצויים בגין לשון הרע, ובין היתר: היקף הפגיעה, מעמדו של הניזוק בקהילתו, ההשפלה שסבל, הכאב והסבל שהיו מנת חלקו והתוצאות הצפויות מכל אלה בעתיד. הבחינה היא אינדיווידואלית. נקבע, כי אין לקבוע "תעריפים". בכל מקרה יש להתחשב בטיב הפרסום, בהיקפו, באמינותו, במידת פגיעתו ובהתנהגות הצדדים (עניין אמר נ' יוסף).

שיעור הפיצוי - מן הכלל אל הפרט:

79. במקרה דנן לא מצאתי, כי הפרסום נשוא התביעה היה בכוונה לפגוע. כאמור, להוכחת "כוונה לפגוע" נדרשת התנהגות זדונית, כוונה "של ממש" לפגוע, ולא עלה בידי התובעת להוכיח יסוד מהותי זה.

80. מנוסח תגובת הנתבע לא ניתן ללמוד על כוונה של ממש לפגוע. כך, השאלות בתגובת הנתבע בעניין חייה האישיים של התובעת לא הופיעו כדעה נחרצת אודות חייה האישיים, אלא היו אלה שאלות רטוריות שלא ניתן לומר שמתקיימת לגביהם התיבה של "כוונה לפגוע". יתרה מכך, מחקירתו של הנתבע עלה, כי ככל שהייתה פנייה אליו בעניין הפרסום הוא בוודאי היה מסיר את התגובה, שכן לא רצה לפגוע בתובעת.

81. יחד עם זאת, בפרסום היה לשון הרע, כמפורט לעיל. השיקולים הנוספים בתביעה דנן, אשר יש לקחת בחשבון בשקילת גובה הפיצויים הם:

82. היקף הפגיעה בתובעת - התובעת כתבה בכתב התביעה, כי לגבי ספאא יש 1,768 עוקבים

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 5924-07-17 זאהר נ' סמי מנסור

בעמוד הפייסבוק והפוסט גרף 43 לייקים וכ- 12 תגובות (נכון ליום הגשת התביעה). יחד עם זאת, התובעת לא צירפה תצהיר או זימנה לעדות את הגב' ספאא, אשר שיתפה את הכתבה בעמוד הפייסבוק הרשמי שלה ואשר ממנה יצאה תגובתו של הנתבע. כך גם התובעת צירפה את תצהירו של עורך עיתון בלדנה, אולם בסופו של יום הוא לא העיד והתובעת ויתרה על תצהירו (עמוד 44 לפרוטוקול שורה 12).

יתרה מכך, יש משקל לעובדה, כי מדובר בתגובה לפוסט ולא בפרסום ראשי עם כותרת. תגובת הנתבע ייתכן ונבלעה עם יתר התגובות. כך גם לא צוין האם היו "לייקים" לתגובתו או כל סימון אחר.

83. הכאב והסבל- התובעת טוענת, כי נגרמו לה נזקים נפשיים. אין ספק, כי הפרסום נשוא התביעה לא נשא תוכן אוהד כלפי התובעת, כפי שפורט לעיל. התובעת לא הייתה צריכה להוכיח ראש נזק זה של כאב וסבל, שכן סעיף 7 לחוק איסור לשון הרע עוסק בפיצויים ללא הוכחת נזק.

84. אמינות הפרסום- מאחר שהנתבע הוא אחיין של ראש המועצה, אני מקבלת את טענת התובעת בעניין זה, כי הדעה של ראש המועצה ומשפחתו מתקבלת באופן אחר מאשר דעתם של אנשים מן היישוב או הכפר. יחד עם זאת קיומו של סכסוך בין התובעת לראש המועצה היה ידוע לאנשים רבים בקהילה.

85. התנהגות הצדדים- הנתבע חזר על האמירה, כי לא ניתנה לו ההזדמנות להתנצל ובחקירתו הוא למעשה הביע רצון להתנצל בפני התובעת. יש ליתן לכך משקל. כך גם יש לבחון את התנהגות התובעת- אשר לאחר הפרסום נשוא התביעה, בחרה לשתף ולפרסם את סיפורה ע"מ לעזור לנשים אחרות בכלל ומהעדה הדרוזית בפרט, להשמיע את קולן, כדבריה.

86. הסרת הפרסום נשוא התביעה- הצדדים לא יודעים ע"י מי ומתי הוסר הפרסום נשוא התביעה, אולם בפועל הוא הוסר.

87. לאור האמור לעיל, מצאתי, כי יש לפסוק פיצויים על דרך האומדנה בהתחשב בכך שיש בדברים שפורסמו לשון הרע כלפי התובעת. לאחר שקלול כלל הנסיבות והשיקולים, ולאחר שמיעת העדים והתרשמותי מהם, אני קובעת, כי על הנתבע לשלם פיצויים לתובעת בסך של 30,000 ₪.

88. יובהר, כי מדובר במקרה שהפרסום איננו הכתבה העיקרית, אלא תגובה לפוסט. לתגובה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 5924-07-17 זאהר נ' סמי מנסור

עצמה לא הייתה תפוצה גדולה. התגובה עצמה בחלקה הראשון לגיטימית ובבחינת הבעת דעה במסגרת חופש הביטוי, אך בחלקה השני של התגובה חרג הנתבע מהבעת דעה בצורה לגיטימית ודבריו הציגו את התובעת באור שלילי ועל כן מחויב הוא בתשלום הפיצוי. יחד עם זאת יש להתחשב בכך שהפרקליטות סגרה את התיק כנגד ראש המועצה מחוסר ראיות, והמשטרה סגרה את התלונה כנגד הנתבע בהעדר אשמה פלילית. כמו כן, לקחתי בחשבון את העובדה שהתגובה הוסרה והנתבע עצמו הביע התנצלות בדיון.

סוף דבר:

89. לאור האמור לעיל, הנתבע ישלם לתובעת פיצויים בסך של 30,000 ₪. כמו כן, ישלם הנתבע הוצאות משפט בסך של 2,500 ₪ ושכ"ט עו"ד בסך של 4,500 ₪ (כולל מע"מ).

המזכירות תמציא העתק פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, ב' תמוז תש"פ, 24 יוני 2020, בהעדר הצדדים.

חנה קלוגמן, שופטת